

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2017 r.,

sprawy M.R.

skazanego za czyn z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (t.j. Dz. U. 2016.224) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 grudnia 2016 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 8 lipca 2016 r.,

,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 8 lipca 2016 r., uznał M. R. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia po 17 marca 2010 r. do 22 lipca 2012 r. na terenie Holandii, Niemiec i Polski, w szczególności w [...] i innych nieustalonych miejscach, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia

przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu z Holandii przez Niemcy do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci łącznie 176 kilogramów marihuany, w ten sposób, że jako kurier narkotykowy, po odebraniu na terenie Holandii od ustalonej osoby wspomnianych ilości marihuany:

- osobiście przetransportował przez Niemcy do Polski 76 kilogramów marihuany, a następnie wręczył je innym ustalonym osobom, celem dalszej dystrybucji, odbierając za to wynagrodzenie w kwocie 8000 euro,

- razem z A. Z. kilkakrotnie przetransportował przez Niemcy do Polski łącznie 100 kilogramów marihuany, a następnie wręczył je innym ustalonym osobom, celem dalszej dystrybucji, odbierając za to wynagrodzenie w kwocie 10 000 euro,

tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., (t.j. Dz. U.2016.224) w zb. z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., (t.j. Dz. U.2016.224) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., (t.j. Dz. U.2016.224) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 13 grudnia 2015 r., , po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego żądającej uchylenia wyroku Sądu I instancji albo uniewinnienia oskarżonego ewentualnie obniżenia kary, zmienił tenże wyrok jedynie przez obniżenie kary pozbawienia wolności do 6 lat.

W kasacji obrońca zarzuciła wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie: „1) art. 7 w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez zaakceptowanie dowolnej analizy zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, noszącej znamiona rażącej dowolności oceny waloru dowodowego zeznań świadka K. P. w zakresie, w jakim odnoszą się do przypisanego skazanemu czynu; poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, błędnej, sprzecznej z

doświadczeniem życiowym ocenie wiarygodności wyjaśnień skazanego M.R., czego konsekwencją było przyjęcie, iż:

- M. R. w okresie od nieustalonego dnia po 17 marca 2010 r. do 22 lipca 2012 r. na terenie Holandii, Niemiec i Polski, w szczególności w [...] innych nieustalonych miejscach, kilkakrotnie brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu z Holandii przez Niemcy do polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, podczas gdy takie ustalenia poczyniono wyłącznie w oparciu o zeznania świadków [...], które to zeznania są niespójne, zasadniczo sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez M. R., a przez to obarczone wysokim stopniem niepewności, nad wyraz oględne oraz nie potwierdzone innymi dowodami - w przypadku dokonania ich krytycznej analizy i oceny - nie dają podstaw do takich ustaleń;

- skazany M. R. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających w postaci marihuany w ilości 176 kilogramów w okresie od nieustalonego dnia po 17 marca 2010 r. do 22 lipca 2012 r. jedynie na podstawie niczym niezweryfikowanych dowodów, jakim są zeznania świadków [...].

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez wydanie wyroku w zaskarżonym części na podstawie tylko części całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenionych w sposób pejoratywny przez Sąd Odwoławczy, a w konsekwencji przyjęcie za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia niepełnych i nietrafnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, nie odpowiadających obiektywnej prawdzie, czym naruszono zasadę prawdy materialnej, co z kolei skutkowało ustaleniami dowolnymi, nie znajdującymi pełnego i niewątpliwego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, czym naruszono również dyrektywę swobodnej oceny dowodów;

3) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez dokonanie powierzchownej, odbiegającej od rzetelnej analizy zarzutów apelacji obrońcy M.R., z zaniechaniem pełnego odniesienia się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z ograniczeniem się do lakonicznych stwierdzeń, pozbawionych dokładnej analizy i oceny przesłanek, na których zostały oparte, bez wyczerpującej argumentacji, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji zostały uznane za niezasadne, a to w odniesieniu do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w części

odnoszącej się do przypisanego skazanemu czynu kwalifikowanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 tejże ustawy.”

W jej motywach obrońca powtórzyła zarzut naruszenia przez Sąd *meriti* dyspozycji art. 182 § 3 k.p.k.

Skarżąca się wniosła o uchylenie obu wyroków i uniewinnienie skazanego.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Lektura sformułowanych w kasacji zarzutów wskazuje - co trafnie dostrzegł prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację - że skarżąca się, pomimo formalnego przywołania w kasacji jako naruszonych art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - w rzeczywistości kieruje wszystkie swoje zastrzeżenia wobec rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Kasacja powieli zarzuty zwykłego środka odwoławczego, obszernie, ale znów nietrafnie kwestionując wiarygodność depozycji świadków [...]. Treść uzasadnienia sądu odwoławczego jest bez wątpienia uzależniona od jakości zarzutów podniesionych w apelacji. W niniejszej sprawie skarżący zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego obrazę prawa procesowego to jest art. 7 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w postępowaniu okoliczności, przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków [...]co do roli M. R. w procederze przewozu narkotyków oraz odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom M.R.co do tytułu prawnego kwot otrzymywanych od K. P. oraz art. 182 § 3 k.p.k. przez odmówienie świadkowi A. K. prawa do odmowy zeznań. Na poparcie swoich twierdzeń skarżący przedstawił subiektywną ocenę zeznań świadków podkreślając, iż sami prowadzili rozległą, nielegalną działalność.

Sąd odwoławczy w sposób jasny i rzetelny ustosunkował się do bezpodstawnego zarzutu obrazy art. 182 § 3 k.p.k. (zob. s. 17 w zw. ze s.15-16 uzasadnienia). Nie ma więc potrzeby odnoszenia się do polemicznych uwag kasacji w tym zakresie.

Sąd *ad quem* rozważył też zarzuty apelacji, w których skarżący kwestionował ocenę poszczególnych dowodów. Zarzuty te okazały się chybione, bo stanowiły

jedynie polemikę z właściwie ocenionym materiałem dowodowym (str.17). Oba sądy zasadnie przyjęły, że wartości dowodowej zeznań świadków nie pozbawia fakt, że odpowiadają oni w odrębnych postępowaniach (s.15 uzas. SO, str.14-15 uzas.SA). Sąd Okręgowy, a za nim Sąd Apelacyjny uznał depozycje składane przez wskazanych świadków za spójne i logiczne, a wątpliwości co do ich wiarygodności z uwagi na „zbyt dobrą pamięć świadków” są nieuzasadnione. Zwrócić uwagę należy, iż świadkowie: [...] nie mieli żadnego motywu, aby bezpodstawnie obciążać M.R. Świadczyli i funkcjonowali w „branży narkotykowej” - co sami potwierdzili - a postępowanie dowodowe nie dostarczyło argumentów mających przemawiać za wystąpieniem jakiegoś konfliktu między nimi a oskarżonym. Wiadomym jest również, iż ta sfera działalności przestępczej jest hermetyczna, wobec czego zwykle jedynym źródłem dowodowym są depozycje współoskarżonych. Nie znaczy to, jednak, iż zeznania te z góry uznać należy za niewiarygodne. Wbrew twierdzeniom skarżącej, zeznania świadków nie były jedynym dowodem obciążającym skazanego. Jeśli bowiem logiczne i spójne zeznania owych świadków połączy się - co precyzyjnie zrobił Sąd Okręgowy - w ciąg zdarzeń z dowodami rzeczowymi w postaci choćby kwestionowanych przekazów pocztowych (k. 162-163 akta IA), to układają się w ustalony przez Sąd Okręgowy a zaakceptowany przez Sąd odwoławczy stan faktyczny. Nie sposób bowiem przyjąć - tak jak chce tego kasacja - w świetle materiału dowodowego, iż kwoty wynikające z przelewów czynione były tytułem zakupu części samochodowych. Wyjaśnienia złożone na tę okoliczność przez M. R. ograniczają się jedynie do zdawkowego stwierdzenia, że z K. P. sprowadzał auta i załatwiał mu części samochodowe (k.360). Wyjaśnienia te nie są spójne z wyjaśnieniami złożonymi toku postępowania przygotowawczego, kiedy to M. R. stwierdził, iż „od K. P. otrzymywałem wpływy przekazem pocztowym za sprzedanie dwóch aut” (k.1385v akta VIIA), ponieważ nie zostały potwierdzone depozycjami K. P., który w swoich zeznaniach (k.263) na temat kupowania i sprowadzania samochodów nie wspominał o M. R. O znajomości z nim mówił na tle innych okoliczności, a mianowicie przy okazji zakupu narkotyków i wskazując, iż pierwszym kurierem był M. R. (k.264). Nie pominął tych okoliczności Sąd odwoławczy, czemu dał wyraz w uzasadnieniu (str. 17-18) uznając za polemiczne twierdzenia obrońcy. O ile

faktycznie uzasadnienie Sądu *ad quem* jest w tym zakresie lakoniczne, o tyle wobec faktu zaakceptowania ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji i szerokiej analizy depozycji świadka K. P. dokonanej przez ten Sąd (str. 9 -13 uzas. SO) lakoniczność ta nie jest uchybieniem.

Skarżąca w treści uzasadnienia kasacji podniosła też , iż Sąd odwoławczy przyjął za Sądem Okręgowym ilość środków odurzających i psychotropowych podane przez ww. świadków w żaden sposób tego nie weryfikując. Podnieść w tym miejscu należy, iż Sąd odwoławczy nie miał obowiązku odnosić się do ilości przewożonych środków, bowiem nie było to przedmiotem zarzutu apelacji. Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i precyzyjny wskazał, na jakiej podstawie przyjął ilość przewożonych przez M. R. narkotyków(str. 22).

Przeprowadzona kontrola apelacyjna spełnia zatem kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k., a uzasadnienie odpowiada wymogom art. 457 § 3 k.p.k. Przypomnieć jedynie wypada, iż rolą Sądu kasacyjnego nie jest ponowne „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu I instancji (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2010 r., II K.K. 152/10).

Mając na uwadze powyższe, oraz uwzględniając, że w sprawie nie zachodzą tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze, wymienione w art. 439 § 1 k.p.k., kasacja została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadna.

kc